

M. L. VANG

MAČ KAIGENA

S engleskog prevela
Vesna Stojković

**Čarobna
knjiga**

PRVO POGLAVLJE: SEVERNJAK

Planina Takajubi, poluostrvo Kusanagi
Provincija Širođima
Kaigensko carstvo
Planeta Duna
5369. g. p. s.¹

Uspom do srednje škole bio je mučan. Osamsto dvadeset jedan korak. Mamoru je prebrojao jednom dok se peo – nimalo lak zadatak dok si usredsređen na to da se ne strovališ sa planine. Za većinu četrnaestogodišnjih boraca vijugava staza do škole bila je pravi ispit hrabrosti i spretnosti, ali, gipkih nogu i obdaren bezgraničnom energijom, Mamoru se svako jutro budio radujući se tom izazovu.

„Mamoru!”, prodahtali su njegovi prijatelji sa stepenika daleko ispod njega. „Uspori!”

Icuki i Juta nisu imali drugog izbora nego da se uspinju strmom stazom do škole jer su živeli u zapadnom selu, dalje niz planinu. Imanje Mamoruove porodice bilo je sagrađeno dovoljno visoko da je mogao da ide i lakšim putem ako je to želeo, ali Macude nisu bile poznate po tome da do bilo čega biraju lakši put. Ustajao je svakog dana pre zore, okružen pesmom cvrčaka, kako bi mogao da se spusti krivudavim putem niz planinu ka zapadnom selu i uhvati se ukoštac sa strmim usponom zajedno sa svojim prijateljima.

„Previše ste spori!”, doviknuo im je Mamoru. „Ne želimo da zakasnimo!”

„Nećemo zakasniti”, doviknuo je Icuki iz izmaglice ispod. „Sačekaj malo! Molim te!”

„Dobro, dobro.” Mamoru je prišao kraju litice i seo, prebacivši noge da vise preko ivice.

---

¹ g. p. s. – godina pre Sadnje (Prim. prev.)

Kada su tri dečaka počela svoj uspon, još uvek je bio mrak, ali jutro je sada već počelo da se probija kroz koprenu magle bojeći padinu svojim bledim potezima četkicom. Retko je kada bilo moguće videti podnožje planine sa Kumono stepenika. Ispod Mamoruovih nogu, koje su visile preko ivice, videla se samo izmaglica koja se kotrljala polako u talasima i udarala o liticu, postepeno sve svetlija kako je svitalo.

Čim su se Icuki i Juta dovukli preko grebena na kome je sedeo Mamoru, on se iscerio i skočio na noge.

„Konačno!” rekao je. „Hoćete li sada moći da držite korak?”

„Šališ se?”, prodahtao je Juta presamitivši se da povrati dah.

„Ti si čudovište!” prostenjao je Icuki.

Mamoru ih je obojicu potapšao po leđima. „Sačekaću vas kod škole”, rekao je veselo i nastavio uz planinu.

Njegovi nožni prsti poznavali su svaku ivicu, svaku isturenu stenu, i krenuo je najstrmijim delom staze brzim, samouverenim skokovima preskačući po šest koraka. Upravo je skrenuo za poslednju krivinu kada je iznenada usporio. Pred sobom je ugledao neku pogrbljenu priliku u magli, nekog dečaka koji se, zadihan, čvrsto držao za liticu. Mamoru ne bi obratio pažnju na to – desetine učenika se svakog jutra pelo ovim stepenicama – ali odeća ovog dečaka bila je drugačija. Umesto Kumono plave, bio je obučen u modernu crnu uniformu kakvu Mamoru nikada nije video.

„Dobro jutro”, rekao je Mamoru polako se približavajući da se pridošlica ne bi uplašio i pao sa ivice.

„Brojtro.” Dečak je podigao ruku u znak pozdrava, a onda ju je ponovo stavio na grudi, još uvek zadihan. Pričao je sa izraženim naglaskom.

„Da li si...”, počeo je Mamoru, a onda se prebacio na kaigengua, standardni jezik carstva. „*Da li si ti učenik na razmeni?*”

Dečak je klimnuo glavom. „*Ja sam Kvang Čul-hi. Drago mi je.*”

Severnjačko ime. Ovaj dečak se nije tek tako prebacio ovamo iz susedne provincije: došao je izdaleka. Njegova uniforma bila je od onih koje se nose u velikim gradovima na poluostrvu Đungsan — od bogolana, krojena u jamanskom stilu i sa vojničkim šarama.

„*Macuda Mamoru*”, predstavio se Mamoru uz naklon.

„*Macuda Mamoru...*”, ponovio je dečak. „*Koliko još ima do te vaše proklete škole?*”

„*Samo što nisi stigao*”, nasmejao se Mamoru. „*Mogu s tobom ostatak puta.*”

„*Ne bojim se ja da ću se izgubiti*”, pomalo usplahireno je rekao Kvang. „*Bojim se da ne padnem preko ivice.*”

„*Niko nikad nije poginuo tako što je pao sa stepenica.*” Ispod izmaglice nalazilo se jezero napajano vodom sa izvora, koje se nikada nije ledilo i koje je čekalo nespretne učenike koji bi izgubili oslonac na stepenicama.

„*Tako sam i čuo*”, rekao je Kvang, „*ali kladim se da ipak boli.*”

„*Boli.*” Jednom na prvoj godini Mamoru je skočio sa stepenika da vidi kako izgleda leteti. Duboko je zažalio zbog svoje odluke kad je udario o površinu jezera, ali nikada neće zaboraviti osećaj kako vetar tutnji oko njega, toliko divlje da je nalikovao okeanu.

„*Ali ne brini*”, uveravao je Mamoru dečaka. „*Peo sam se ovim stepenicama sto puta. Znam gde su džombasti delovi, uhvatiću te ako se spotakneš.*”

„*Toliko si brz?*” Kvang nije delovao ubeđeno. Mamoru to nije smetalo. Nek misli šta hoće.

„*U ovom selu brzina je na ceni*”, objasnio je Mamoru. „*Ovde smo svi mačevaoci.*”

„*Vidim*”, odgovorio je Kvang i pokazao glavom na drveni trenažni mač koji je virio iz Mamoruove školske torbe.

„*Umemo mi da se borimo i bez oružja*”, uveravao ga je Mamoru, „*ali tradicionalno mačevanje je poželjniji stil borbe.*”

„*Jesi li dobar u tome?*”

„*Ja sam Macuda.*”

„*Ne znam šta to znači.*”

„*To znači 'da'*”, odgovorio je Mamoru. „*A koji je stil borbe popularan u tvom kraju?*”, pitao je, želeći da zna kakav je ovaj dečak ratnik.

„*Koji stil borbe?*”, ponovio je Kvang podigavši obrve. „*Video-igre.*”

Mamoru se nasmejao. „*Mi ih ovde ne igramo mnogo.*”

„*Zašto? Imate info-kom uređaje, zar ne?*”

Mamoru je odmahnuo glavom.

„*Šta?*”, zaprepašćeno je pitao Kvang.

„*Pa, mislim da gradonačelnik ima jedan. Mi smo prilično tradicionalno selo.*”

„*Aha, primetio sam.*”

Icuki i Juta sustigli su ih na poslednjoj deonici stepenica i dečaci iz zapadnog sela su se predstavili.

„Ja sam Mizumaki Icuki”, rekao je Icuki bez razmišljanja upotrebivši Širođima dijalekat kojim su dečaci inače pričali. „Ovo je Jukino Juta.”

„Oh. J-ja sam Kvang Ćul-hi”, odgovorio je Kvang svojski se potrudivši da izgovori pozdrav na Širođima dijalektu. „Jorošiku onegašimasu.”

„Misliš 'o-ne-ga-i'”, ispravio ga je Mamoru. „Onegašimasu. I ono 'su' se zapravo ne izgovara, osim ako si malo dete.”

„Oh.”

„*Ne brini*”, rekao je Mamoru. „*Mnoga predavanja su na kai-gengua.*” To je bila uobičajena praksa širom carstva.

Dok su stigli do škole, dečak iz grada ponovo se zadihao. Prvi deo zgrade koji je izronio iz izmaglice bili su stubovi čija je crna površina bila klizava od kondenzacije, a za njima i zakrivljeni krov od glinenog crepa. Akademija Kumono bila je sagrađena u litici, a njena unutrašnja konstrukcija bila je isklesana direktno iz planine. Zamršeno pročelje od lakiranog drveta nosila je mreža stubova i greda koja je škripala na snažnim vetrovima, ali je ipak držala konstrukciju na mestu već stotinama godina.

Kvang je zastao na stepenicama na ulazu, pridržavajući se za izrezbarenu drvenu ogradu i izgledalo je kao da će se isповraćati u izmaglicu ispod.

„*Zašto bi iko sagrađio školu na ovakvom mestu?*”, užasnuto je pitao.

„*Kumono nije sagrađen da bude škola*”, rekao je Juta. „*Ovo je nekada bio manastir.*”

„Oh. To objašnjava dekoraciju”, rekao je Kvang odmerivši pogledom statue Rjuhon Faleja svetaca koje su stražarile na vratima škole.

„Mesto je ostalo napušteno nakon što su fina monasi sagradili novi hram u zapadnom selu niže niz planinu”, rekao je Juta.

„I odlučili su da je ovo dobro mesto za školu?”, pitao je Kvang u neverici.

„Pa, Kumono je elitna škola za koroe Takajubija”, objasnio je Mamoru dok su se dečaci prednjim stepenicama peli do genkana. „Seoski zvaničnici mislili su kako bi bilo prikladno da moraš biti elitni koro da bi stigao do nje.”

Miris tamjana nikad zapravo nije ispario iz drvenih hodnika Kumonoa. Poznati miris obavio je četvoricu dečaka kad su se pridružili dremljivoj grupi učenika kod polica za cipele i klekli da razvežu uzice na svojim tabijima. Dok je Kvang, još uvek drhteći, petljao oko svojih cipela, Mamoruov pogled zaustavio se na severnjakovim stopalima. Umesto tabija sa dva prsta koje su nosili Takajubi dečaci, Kvang je nosio glomazne, blistave cipele u jamanskom stilu, koje su se pričvršćivale oko članaka pomoću magneti. Mamoru je viđao takve cipele na televiziji, ali niko ih u Širođimi nije posedovao.

„Ne znam kako ću svako jutro da se penjem dovd”, rekao je Kvang, naguravši svoje ogromne cipele u slobodnu pregradu.

„Ako želiš laganiju šetnju, uvek možeš da se prebaciš u Državnu srednju školu Takajubi”, predložio je Icuki.

„Oh, ne”, odgovorio je Kvang i nasmejao se. „Moj otac me šalje samo u najbolje škole u okrugu kad god se preselimo na neko novo mesto.”

„Često se selite?”, pitao je Juta.

Kvang je klimnuo glavom. „Moj otac je putujući predstavnik kompanije koja se bavi komunikacijama, tako da putujemo po celoj zemlji, ponekad i van nje.”

„Van nje?”, zaprepašćeno je upitao Icuki. „Gde si sve bio?”

„Ovaj...” Kvang se malo zamislio. „Bio sam nekoliko puta u Jami, nekoliko puta u Kudazveu, jednom u Sizveu, na nekoliko nedelja...”

„Momci”, začuo se neki glas, „ako ste odložili cipele, trebalo bi da ste u svojim učionicama.”

„Jukino sensej!”, uzviknuo je Icuki kad su se on i ostali dečaci naklonili. „Žao nam je.”

Jukino Dai je bio najbolji mačevalac u provinciji – ili drugi najbolji, zavisi koga pitate. Vodile su se rasprave oko toga da li bi mogao da pobedi Mamoruovog oca Macudu Takerua ili njegovog strica Macudu Takašija u dvoboju. Jukino klan nije posedovao nijednu od tajnih krvnih tehnika porodice Macuda, ali Jukino Dai je bio onoliko dobar koliko je to iko mogao da bude sa mačem.

„Doveli smo novog učenika, sensej”, objasnio je Mamoru. „Nije siguran gde treba da ide.”

„Tako dakle.” Jukino sensej pogledao je pored Mamorua u novog dečaka koji je upadao u oči u svojoj bogolan uniformi. „Ti si sigurno Kvang Čul-hi?”

„Da, gospodine.” Kvang se naklonio i veoma oprezno dodao: „Jorošiku onegaišimasu.”

Učitelj mačevanja se приметно uzdržao da se ne osmehne zbog Kvangovog izgovora. „*Dobro došao u Akademiju Kumono*”, rekao je na kaigengua. „*Kako je prošao tvoj prvi uspon uz stepenice?*”

„*Laganica, gospodine*”, rekao je Kvang, iako je bio vidno zajapuren. „*Jedva čekam da ga ponovim.*”

Lice Jukino senseja razvuklo se u osmeh. „*Sviđaš mi se, Kvang*”, rekao je. „*Pođi sa mnom do kancelarije da uzmeš svoj raspored. Macuda-sane.*” Okrenuo se ka Mamoruu. „Trkni do ostave i nađi uniformu za Kvang-sana. Odgovaraće mu tvoja veličina.”

„Da, gospodine.” Mamoru se naklonio i požurio da uradi ono što mu je rečeno.

Kretao se brzo kroz uske hodnike do ostave, a njegove noge upijale su pomeranje poda dok se škola njihala na svojim stubovima.

„Čao, Mamoru-kun!”, pozdravljali su ga ostali dečaci.

„Dobro jutro, Macuda-senpai!”

Trudio se da se svakom od njih nakloni i osmehne u prolazu.

Na vratima ostave nije bilo brave. Kumono je bila mala srednja škola – Takajubi je bio prilično mali *grad* – pa niko nije brinuo zbog

krađe. Gde bi lopov držao ukradeni predmet? Gde bi pokušao da ga proda? Ovde je svako znao svakoga.

Mamoru je morao da pređe preko sanduka sa slomljenim trenožnim mačevima i gomile lutaka da bi stigao do police sa rezervnim uniformama. Postalo je pravi izazov balansirati dok je škola škripala, a lutke se pomerale pod njim, ali kakav bi on bio Macuda ako bi ga mali povetarac izbacio iz ravnoteže? Sa narednim udarom vetra, gomila lutaka nakrivila se ka policama. Mamoru se nagnuo napred, zgrabio uniformu odgovarajuće veličine sa police i skočio sa vrha gomile na pod pre nego što je bilo šta palo.

Pošto je još jednom proverio veličinu uniforme, pohitao je do kancelarije da se nađe sa Jukino sensejem i Kvangom.

„Hvala, Macuda-sane”, rekao je Jukino sensej kad je Mamoru pružio uniformu novom dečaku. „Kvang-san će se upisati na našu drugu godinu, što znači da je njegov raspored identičan tvom.” Mamoru je klimnuo. Kao popularnija od dve srednje škole u malom gradu, Kumono je imala samo jedan razred po godini. „Prepuštam ga tebi na brigu. Danas je on tvoja dužnost.”

„Da, sensej.”

„Počni od toga što ćeš mu pokazati gde su svlačionice. I požuri. Imate samo nekoliko *siranua* pre nego što počnu časovi.”

Mamoru je nestrpljivo šetkao po škripavom podu pred vratima svlačionice, jer je Kvangu trebalo više vremena da se presvuče u svoju novu uniformu nego što je očekivao. Kad je Kvang konačno izašao, još uvek je petljao oko uzice na pojasu, kao da ima sve vreme ovog sveta.

„Mnogo je smešno”, rekao je protresavši široke plave rukave na uniformi. „Imam osećaj kao da sam u jednom od onih starih filmova o samurajima.”

„Pa, za nas je to samo obična školska uniforma”, rekao je Mamoru mršteći se.

„Ovo mesto je baš uvrnuto.” Kvang je prešao rukom preko svojih rukava, proučavajući kitnjasto izrezbarene hodnike hrama oko sebe. „Kao da sam kročio kroz portal nazad kroz vreme.”

Mamoru se nakostrešio. Nije bio siguran zašto. Zaustio je da nešto kaže, ali pre nego što je mogao da pronađe prave reči, oglasilo se zvono na starom hramu. Jedna jedina drevna nota odjeknula je hodnikom, isto kao i tokom prethodnih sto godina, pozivajući dečake Takajubija na čas.

MISAKI

„Zdrav baš kao i njegova braća?“, pitala je Hjori nagnuvši se da stavi novorođenčetu ruku na čelo.

„Da“, odgovorila je Misaki, „mada malo sitniji.“

„Ne mogu da verujem da ti je ovo četvrto!“

„Da“, uz uzdah je odgovorila Misaki, trudeći se da zvuči bezbrižno, uprkos težini koju je osećala u udovima, „nadam se i poslednje.“

„Ne!“, užasnuto je uzviknula Hjori. „Kako možeš to da kažeš?“

„Da, tako ti dobro ide, zašto bi sad stala?“, našalila se Secuko prebacivši svoju bebu na drugi bok kako bi blago ćušnula svoju jetrvu.

„Zaista, Misaki-san!“, rekla je Hjori sa bolom u glasu. „Baš imaš sreće!“

„Aha.“ Misaki je klimnula glavom i na silu se osmehnula. „Pretpostavljam da imam.“

A Misaki i *jeste* imala sreće. Po Širođima standardima, bila je najsrećnija žena na svetu. Tek što je izašla sa teonitske akademije, imala je sreće da se uda u najbolju ratničku porodicu u Širođimi. A potom je bila blagoslovena rađajući sina za sinom. Nakon Mamorua usledilo je nekoliko teških godina kada nije mogla da rodi, ali pre pet godina rodila je Hirošija, ubrzo za njim Nagasu i sada Izuma. Četiri zdrava dečaka, san svake žene u Širođimi.

„Mogu li?“, pitala je Hjori, a oči su joj žudno zasjale.

„Naravno.“ Oprezno pridržavajući nesigurnu glavu novorođenčeta, Misaki je predala Izuma prijateljici.

„Izgledaš mnogo bolje“, primetila je Secuko dok je Hjori tepala i gugtala nad Izumom, koji ništa od toga nije primećivao.

„Osećam se mnogo bolje”, rekla je Misaki, promrdavši ramenima, „bar sad pošto ste vi tu. Nedostajale ste mi.”

Tri domaćice obično su veći deo dana provodile zajedno puštajući svoju decu da se igraju skupa i na smenu pridržavale bebe dok su obavljale kupovinu, kuvale i šile. Otkako je rodila Izuma, Misaki je bila previše iscrpljena da bi radila išta više osim da brine o novorođenčetu, a Takeru je insistirao na tome da se nije dovoljno oporavila da bi primala goste. Ovo je bilo prvi put da je Izumo upoznao Hjori i svoju strinu Secuko. Umeo je da bude nervozna beba, ali izgleda da mu nisu smetala nova lica – ako je uopšte mogao da razabere njihove crte. Još uvek je bio toliko mali i pogled mu se i dalje nije usredsredio.

„Četiri sina”, razmišljala je naglas Secuko držeći svoju ćerku Ajumi na ramenu i tapkajući je ne bi li podrignula. „Ne znam kako ću ikada uspeti to da dostignem. Ali pogledaj te bucmaste ručice! Ajumi bi gotovo mogla da prođe kao dečak. Možda ću početi da je oblačim u odeću za dečake i jednostavno se pretvarati da sam svom mužu rodila zdravog sina.” Beba Ajumi, samo dva meseca starija od Izuma, bila je gotovo dva puta krupnija od njege. „Šta misliš?”

„Mislim da je savršena takva kakva je.” Misaki je bila iskrena, ali druge dve žene su se naravno nasmejale.

Kad je bila mlađa, Misaki je uvek zamišljala da ima ćerke. Uživala je u maglovitoj fantaziji da odgaja snažne mlade žene, naprednih razmišljanja, dovoljno hrabre da postignu nešto više od njihove majke, ali to je bilo samo to: fantazija. Misaki je odavno odustala od ideje da može da odgaja svoju decu onako kako ona želi – ili da su ona uopšte *njena* deca. Njeni sinovi su pre svega bili Macude. Njihova jedina svrha bila je da odrastu u moćne ratnike, kao njihov otac pre njih i njegov otac pre njega. Pripadali su kući Macuda, kao i ona.

„Ozbiljno to mislim”, navaljivala je Misaki kad joj je Hjori pružila nazad bebu Izuma. „Volela bih da imam ćerku.” Sa ćerkom bi joj barem bilo dozvoljeno da deo sebe prenese na svoje dete.

„Lako je tebi da kažeš kad imaš već četvrtog sina!”, ogorčeno je rekla Hjori.

Secuko je potvrdno promrmljala. „Moraćeš da nam kažeš kako ti je to pošlo za rukom.”

„Ja želim da znam kako joj je to pošlo za rukom a da je pritom sačuvala liniju!”, rekla je Hjori.

„Ti da čutiš!” Secuko je pljesnula Hjori po potiljku. „Najlepša ženica u selu nema prava to da kaže!”

„Secuko-san”, rekla je Hjori porumenevši kao bulka. „Ja nisam najlepša...”

„Začepi ta lepa ustašca, Hjori-čan”, nežno je rekla Misaki. „Ne moraš pred nama da se praviš glupa. Više te volimo kad si pametna.”

Hjori je retko kada bila pametna, ali Misaki je pomislila da bi mogla nastaviti da je ohrabruje. Izreka kaže da žena lepa kao Hjori ne mora da bude pametna. Po Misakinom mišljenju, „lepa” nije čak ni bila prava reč za Hjori. Ta žena je bila zapanjujuće, bolno lepa, sa bezazlenim osmehom i s očima nežnim poput snega koji se topi. Mnoge žene u Širođimi bile su „lepe”, ali Hjori je bila od onih legendarnih lepotica zbog kojih bi muškarci odlazili u rat.

„Dve čistokrvne princeze, eto šta ste vas dve!”, rekla je Secuko, razdraženo gledajući čas u Hjori, čas u Misaki. „Sa tom glatkom kožom i tanušnim strukovima. Nemoj tu da mi se žalite na težinu kad obe mogu da vas smestim u sebe.”

Ironično, Misaki je upravo Secuko smatrala najlepšom ženom na planini. Kada se ribareva ćerka udala u porodicu Macuda, donela je sa sobom svu onu sirovu besramnu radost koja je Misaki toliko nedostajala iz njenog života pre Takajubija. Njena lepota nije imala nikakve veze sa fizičkim atributima. Nije se oličavala u kratko podšišanoj kosi oko njenih ušiju, već u tome kako bi je protresla i zadovoljno uzdahnula kad bi uživala u lepom vremenu. Niti u njenim krupnim očima sa tamnim trepavicama, već u tome kako bi se na najmanju sitnicu nabrale od radosti. A ni u u njenoj pozamašnoj građi, već u tome kako ju je nosila sa nehajnim samopouzdanjem u svetu u kome su se svi, i dame i mačevaoci, kretali veoma oprezno.

Pre nego što su postale jetrve, Misaki je, kao i svi ostali, Secuko znala kao prodavačicu sveže ribe. Njen glas ste mogli čuti svaki put

kada biste svratili na pijacu u podnožju planine. „Sveža riba! Kupite svežu ribu!”

To nije bio glamurozan posao, ali Secuko je bila žena koja je mogla da vas šarmira i sa rukama do laktova u ribljoj drobi, dok joj se pramenovi kose lepe za znojave slepoočnice. Misaki je pretpostavljala da su se mnogi muškarci zaljubili u zdepastu ribaricu bezbrižnog osmeha, ali upravo se Macuda Takaši, prvi sin najplemenitije kuće u okrugu, najviše zagledao u nju.

Misaki je prvi put to naslutila kada ju je njen dever zaustavio na vratima i rekao: „Izgledaš umorno, Misaki. Ja ću otići na pijacu umesto tebe.”

Na trenutak Misaki ga je samo trepćući gledala. „Želiš da ideš na pijacu?”, tupo je upitala. Nabavka namirnica nije bila nešto što bi muškarac trebalo da radi – svakako ne plemić poput Takašija.

„Ja... ovaj... ionako treba da završim neki posao u podnožju planine.” Takaši je izbegavao da je pogleda u oči.

„Dobro sam, ni-sama”, uveravala ga je Misaki. „Ako imaš neki važan posao, nemoj se mučiti...”

„Nije mi teško”, rekao je Takaši i Misaki je shvatila da je snizio glas, kao da se boji da će ga njegov otac i brat čuti iz kuće. „Daj mi samo spisak onoga što ti je potrebno.”

„U redu.” Mada zbunjena, Misaki nije želela da se raspravlja.

„I, Misaki?”

„Da, ni-sama?”

„Možeš li ovo da... ne pominješ mom ocu?”

Misakine sumnje bile su potvrđene kada se Takaši kasnije tog popodneva vratio i ostavio osam prepunih korpi sa ribom u njenu kuhinju. Nijedan muškarac osim jednog Macude ne bi mogao da donese toliki tovar celim putem uz planinu. Ma koliko da je bio snažan, Takaši se sav zajapurio od napora.

„Riba”, rekao je uz pijani osmeh, koji nije pristajao sinu ratničke porodice. „Rekla si da želiš svežu ribu, zar ne? Izvini. Možda sam zaboravio ostale stvari sa tvog spiska.”

„Ovaj...” Misaki je užasnuto pogledala korpe na podu svoje kuhinje. „Izvini, ni-sama, šta želiš da uradim sa svim ovim?” Macuda

imanje nije imalo dovoljno velik prostor za hlađenje da se uskladišti ovoliko ribe. „Da li očekuješ goste?”

„Šta? Ne. Zašto? Da li je ovo previše?”

Misaki je pogledala svog devera sa nevericom, prilično ljuta. *Ako ti se sviđa devojka, jednostavno joj to reci*, došlo joj je da odbrusi. *Nemoj da proćerdaš porodičnu imovinu na ribu!* Ali nije bilo na njoj da ga ispituje i to nije bilo tako jednostavno. Plemić nije mogao tek tako da zaprosi ribarevu ćerku i odvede je u planinu. Ne u Takajubiju. Seljani bez pedigrea koji moraju da čuvaju mogu da se venčaju s kim god žele, ali muškarci i žene iz plemićkih kuća nisu imali taj luksuz.

„Da li je previše?”, ponovo je pitao Takaši, još uvek ošamućen i mnogo razdraganiji nego obično, poput zaljubljenog tinejdžera – baš kao Misaki nekada. Od te pomisli grudi joj je probio iznenađan i neočekivan bol.

Pazi, veliki brate, poželela je da kaže, *pazi koliko snažno voliš ono što znaš da ne smeš da voliš*, ali ni to nije bilo na njoj.

Zato je samo skupila usne, pogledala u ribu i rekla: „Smisliću nešto.”

„Dobro”, rekao je Takaši, mada kao da je zapravo nije ni video ni čuo. „Dobro”, ponovio je i izašao iz kuhinje još uvek se smešeći. Dok je izlazio, prošao je pored Takerua, koji je pogledao svog starijeg brata sa istim kiselim izrazom na licu koji bi napravio kad god bi video da je neko srećan.

„Da li je moj brat bolestan?”, pitao je kad je Takaši otišao.

Ne, tužno je pomislila Misaki, *samo osuđen na nesreću*.

Ali Takaši je imao sreće – ili baš pravu kombinaciju sreće, nesmotrenosti i pameti. Opirao se, spletkario i izmišljao izgovore i nekako uspeo da odgodi brak dok njegov otac tiranin nije preminuo i više nije bilo starijih Macuda da mu govore šta da radi. A onda, umesto da se oženi čistokrvnom plemkinjom koju mu je njegova porodica odabrala, Takaši se oženio ženom koju je voleo – seljankom koja se glasno smejala, koja mu je prodavala svežu ribu.

Takaši to nije znao, ali, oženivši se sa Secuko, možda je Misaki spasao život. Secuko se uselila na Macuda imanje ubrzo nakon

drugog Misakinog pobačaja umevši eksploziju drečavih boja onda kada je sve delovalo sivo.

„Nisi se nijednom osmehnula otkako sam došla ovde”, primetila je Secuko dok joj je Misaki pomagala da raspakuje ono malo stvari koje je donela sa sobom. „Zašto si toliko smrknuta, sestrice?”

Misaki je bila dve godine starija od svoje nove jetrve, ali Secuko se udala za starijeg od dva Macuda brata, a u ovom svetu jedino što je bilo važno bio je status muškarca.

„Izvini”, promrmljala je Misaki. Tokom prethodnih godina, to je postao njen uobičajeni odgovor na sve.

Secuko se podbočila. „To nije dovoljno dobro.”

„Molim?”

„Slušaj, ti i ja ćemo živeti zajedno u ovoj kući dok se obe ne pretvorimo u naborane babuskere kojima su svi zubi poispadali. Ne znam za tebe, ali ja ne želim da provedem narednih četrdeset godina sa ženom koja ne zna da se smeši.”

„Znam da se smešim.” Nekada su Misaki optuživali da se previše smeši, ali tokom godina Takajubi ju je iznurio pretvorivši je u drhtavo, krhko stvorenje koje strahuje da će se, ako je previše glasna, od zvuka sopstvenog glasa raspasti na komadiće.

„Ja te nikad nisam videla da se smešiš”, sumnjičavo je rekla Secuko. „Šta je sa tobom? Jesu li ti se uglovi usana razvalili, šta li?”

Ne. Nešto u Misaki bilo je slomljeno. „Imala sam pobačaj”, tupo je rekla, „dvaput.”

„Oh.” Secuko se ukopala u mestu u trenutku se uozbiljivši. „Oh, srce... toliko mi je žao. Nisam znala.”

Misaki je mislila da će se raspasti pred brigom u Secukinim očima. Godine su je očvrsle za okrutnosti njenog tasta i ravnodušnost njenog muža, ali nije imala nikakvu zaštitu od tog iskrenog pogleda.

„Zaista si želela tu decu?”, upitala je Secuko, a nežnost u njenom glasu potpuno je razoružala Misaki.

„Ne znam”, odgovorila je, zapanjena – i pomalo užasnuta – sopstvenom iskrenošću. Čekala je, ukrućenih ramena, da je Secuko prekori zbog njene sebičnosti, da je okrivi zbog toga što je izgubila

decu, da joj kaže da ima sreće što ima tako popustljivog muža, kao što su joj i svi drugi govorili.

Secuko je samo rekla: „Oh. Zašto si onda tako tužna?”

„Ja...” Kada je, zapitala se Misaki, njen glas postao tako tih? Kada je počela da strahuje od toga da ijednu misao izrazi rečima? „Ovde sam da svom mužu dam sinove. Ne želim da budem razočaranje.”

„Ti nisi razočaranje.”

„Šta?”

„Rekla sam da nisi razočaranje. Ne možeš biti razočaranje ako si pokušala.” Odavno se niko Misaki nije obratio sa takvim jednostavnim pouzdanjem – uzimajući zdravo za gotovo da je ispravna i dobra. Trenutak je zurila u Secuko shvativši da je zaboravila kako da reaguje na ovakvu ljubaznost. Bilo je to nešto što je mislila da je ostavila za sobom pre devet godina.

„Pogledaj se”, nastavila je Secuko iskreno. „Šta bi muškarac mogao da ti zameri? Ti si draga, lepa, imam osećaj da si i prilično pametna, već si rodila savršenog sina, a muž mi kaže da kuvaš tako da pođe voda na usta.”

„Lepo od njega. Trudim se.”

„Voliš da kuvaš?”

Misaki je klimnula glavom.

„E pa, to je dobro, jer ja užasno kuvam.”

„Sigurna sam da to nije tačno”, učtivo je rekla Misaki.

„Oh, jeste. Pitaj bilo koga ko je ikada pojeo jedan od mojih obroka. A sad, budi od neke koristi i nauči me da skuvam nešto za mog otmenog muža i njegova prefinjena Macuda nepca.”

„Macuda nepca nisu toliko prefinjena”, rekla je Misaki. „Tvoj muž voli istu hranu kao i bilo ko drugi.”

„Ne kad je ja skuvam. Šta misliš zašto ja uvek teglim ribu na pijacu umesto da ostanem kod kuće da pomognem u kuhinji? Moja porodica je samo jednom probala ono što sam skuvala i odlučili su da im se ipak ne umire.”

Misaki je osetila kako joj se licem raširio osmeh i prvi put posle mnogo vremena se zakikotala.

„Evo tog smeška!”, trijumfalno je uskliknula Secuko. „I gle!” Pokazala je prstom na Misakin obraz.

„Šta?” Misaki se dotakla po licu pomislivši da se možda za njega zalepilo zrno pirinča.

„Imaš jamice!”

Misaki nikada nije imala sestru, ali od tog dana odlučila je da će sa zadovoljstvom Secuko zvati sestrom. Između njihovih muževa osećala se sva ona napetost koja je pratila njihovo odrastanje kao braće, prvog i drugog sina koji se nadmeću za očevo odobravanje, ali jetrve nikada nisu dozvolile da se ta loša nijama ispreči između njih.

Pošto je Misaki već čitavu deceniju živela na Macuda imanju, upravo je Secuko učinila da njegovi hladni hodnici deluju kao dom. Kad je Misaki trpela bolove, Secuko bi otišla u zapadno selo da joj kupi lekove. Kad bi se izgubila u dubinama svojih misli, Secuko bi je trgla iz njih nekom šalom. Nekoliko meseci nakon što se Hiroši rodio, Secuko je rekla: „Ono lepo stvorenjce što živi na Jukino imanju. Ko je ona?”

„Misliš na Hjori?”, upitala je Misaki. „To je Jukino Daijeva žena.”

„Kog Jukina?”

„Jukino Daija”, odgovorila je Misaki, „patrijarha kuće, Munjevitog Mačevaoca.”

„Mislila sam da je Jukino Rjosuke patrijarh porodice Jukino.”

„Jeste... *bio* je. Preminuo je malo pre nego što si se doselila ovamo, dok si se pripremala za svoje venčanje. Zar nisi znala?”

„Ne!”, uzviknula je Secuko. „Nami, nisam u toku sa pijačnim ogovaranjima! Tamo sam uvek znala sve novosti. Bogovi u Dubini, ne znam kako vi plemkinje živite ovako zatvorene u kući!”

„I ti si sada plemkinja”, podsetila ju je Misaki.

„Tja!”, odgovorila je Secuko prezrivo odmahnuvši rukom.

„Jukino Rjosukeova sahrana održana je baš pre nego što si se udala. Neko je morao da preuzme upravljanje imanjem, a najstariji sin nije želeo da preseli porodicu čak iz Đungsana. Kao drugi sin, Dai-san se preselio sa svojom ženom.”

„Je l' drži svoju ženu zatvorenu ili nešto podjednako uvrnuto što plemići rade?”, pitala je Secuko. „Kako to da je nikad ne vidamo?”

„Mislim da najveći deo vremena provodi negujući Dai-sanovu majku. Ona je stara i veoma bolesna, tako da pretpostavljam da to oduzima veći deo Hjorinog vremena.”

„Sigurno je usamljena”, rekla je Secuko. „Trebalo bi sutra da je posetimo.”

I tako su jetrve upoznale Hjori. Sada, pet godina kasnije, njih tri su bile nerazdvojne.

Hjori i Secuko su se još uvek zadirkivale u vezi sa svojim strukovima kad je Misaki osetila da je neko cima za mišicu. Pogledala je dole i videla svog trećeg sina, dvogodišnjeg Nagasu, kako stiska cvetni rukav njenog kimona.

„Vidi?”, pitao je svojim tanušnim glasićem. „Vidi beba?” Bilo je to njegovo omiljeno pitanje otkako se Izumo rodio.

„Naravno”, rekla je Misaki kleknuvši na tatami da stavi Izuma na krilo ispred Nagase. „Ne zaboravi da budeš nežan, Naga-kune. Još uvek je veoma mali.”

„Drži bebu?”, upitao je Nagasa s puno nade pružajući ručice.

„Oh, vidi ga što je sladak!”, ciknula je Hjori.

„Zasada ću ga ja držati”, rekla je Misaki blago Nagasi. „Ti se potruđi da porasteš još nekoliko *kojina*, pa ćemo onda pričati o tome.”

„Gde ti je stariji brat?”, pitala je Hjori, nagnuvši se tako da je bila u nivou očiju sa dvogodišnjakom. „Zašto ne odeš da se igraš sa njim?”

„Hiro-ni-san otišao”, odgovorio je Nagasa dureći se.

„Oh? Gde je otišao?”, pitala je Hjori pogledavši u Misaki.

„Hiro-kun je u dođou u osnovnoj školi”, rekla je Misaki nežno cupkajući Izuma na kolenima.

„Tako je”, rekla je Hjori. „Voli da gleda starije dečake dok treniraju, zar ne?”

„Zapravo, sada trenira sa njima”, rekla je Misaki. „Počeo je čim je bio dovoljno velik da podigne trenažni mač.”

„Zar on nema samo pet godina?”, zapanjeno je upitala Hjori. „Mislim da je to protivno pravilima.”

„Instruktori su napravili izuzetak”, rekla je Misaki. Nijedan petogodišnjak nikada nije primljen na početne časove mačevanja u

osnovnoj školi, ali Misakin drugi sin, Hiroši, nije bio poput drugih petogodišnjaka.

„On je ozbiljan dečak, zar ne?“, rekla je Secuko. „Poput minijature verzije svog oca. To je pomalo zastrašujuće.“

„Zašto ti nisi više poput njega, hmm, Rjo-kune?“ Hjori je bocnula svog sina Rjotu. Rekla je to šaljivim tonom, ali u njemu se jasno osećao tračak ozbiljnosti.

„Pa, on je još uvek vrlo mlad“, rekla je Misaki. „Rjota-kune, koliko imaš godina?“

„Četiri“, ponosno je rekao Rjota.

„Eto, vidiš“, rekla je Misaki. „Ko zna, do sledeće godine možda ćeš biti mali mačevalac kao Hiroši!“

„Ja *jesam* mačevalac!“, objavio je Rjota, vitlajući svojim mačem-igračkom. „Ja sam najbolji mačevalac na svetu!“

„Ma nije valjda?“, Misaki nije mogla da odoli da ga ne zadirkuje.

„Izazivam te na dvoboj!“, uzviknuo je Rjota, naizgled nikom posebnom, verovatno ponavljajući nešto iz crtanog filma koji je gledao. „Izazivam te na dvoboj!“

Iz čista mira Misaki je sakupila svoju điju, privukla okolne molekule vode ka svojoj šaci i zamrzla ih u improvizovani mač – dobro, pre zatupljenu ledenicu nego mač – savršene veličine za borbu sa četvorogodišnjakom.

„Prihvatam!“, objavila je.

„Misaki-san, šta to radiš?“, upitala je Hjori.

„Bori se sa mnom, Jukino Rjota!“, izgovorila je Misaki savršeno oponašajući glas negativca iz crtača i prebacivši Izuma na levi bok, gde je bio van opasnosti.

„Rjo-kune, nemoj“, opomenula ga je Hjori. „Misaki-san je dama. To nije...“, ali dečak je, oduševljen što ima drugaricu za igru, već nasrnuo svojim drvenim mačem na Misaki.

Misakina ruka kretala se po gotovo zaboravljenom impulsu. U dva pokreta razoružala je malog Rjotu. Još jednim zamahom svog mača-igračke oborila je dečaka, koji je pao na leđa uz glasno „ufl“, a Misaki je uperila ledenicu u njegove grudi.

„Pobedila sam!”, dramatično je uzviknula. „Priznaj poraz ili ću te golicati!”

„O, ne!”, kriknuo je Rjota i brzo uzmakao kikoćući se. „Ne, ne!”

Misaki nije mogla da odoli. Zadiгла je kimono i potrčala za njim. Hitri dečak verovatno nije očekivao da će ga prefinjena domaćica poput Misaki sustići u tri koraka. Vrisnuo je kad ga je uhvatila jednom rukom oko struka i, prasnuvši u smeh, oborila ga na zemlju golicajući ga.

„Misaki-san, šta to radiš?”, uzviknula je Hjori, kao da ne zna da li da se sablazni ili nasmeje.

„Ne brini, Hjori-čan”, rekla je Secuko. „Misaki radi to s vremena na vreme, kad je srećna.” Ono što Secuko nije shvatala bilo je da je ovo nepoznato stvorenje – neustrašiva, smešna žena koja je brzo trčala i igrala se mačem – odjek iz vremena kada je čitav Misakin život bio srećan.

Pošto se oporavio od napada golicanjem, Rjota je podigao svoj mač i ponovo nasrnuo na Misaki. Ovoga puta je malo popustila dozvolivši dečaku da uhvati njen ritam i nekoliko puta dobro zamahne pre nego što ga je ponovo razoružala.

„Bojim se da još uvek nije ni blizu dobar kao Hiro-kun”, nasmejala se Hjori, „kad je izgubio od jedne žene.”

Misaki je mogla da pomene da to što je izgubio od nje nije nešto čega bi jedan dečak – pa čak ni muškarac – trebalo da se stidi, ali to je bio deo nje o kome više nije pričala. Takeru je to zabranio.

„I ja!”, zacičao je Nagasa, uzeo svoj mač-igračku i počeo da skakuće. „I ja, Ka-čan!”

„Dečaci, pazite na bebu!”, upozorila ih je Hjori kad su Rjota i Nagasa istovremeno nasrnuli na Misaki.

Ali Misaki je bila više nego u stanju da odbije dva dečaka desnom rukom, dok je s lakoćom držala svoje novorođenče u levoj. Tek kad je buka postala toliko glasna da se Izumo rasplakao, Misaki je prekinula dvoboju.

„Žao mi je, dečaci”, rekla je i jednim zamahom ruke pretvorila svoj mač od ledenice u vodenu paru. „To je sve za danas. Predajem

se. Dobro ste se borili, Jukino-dono”, rekla je i razbarušila Rjoti kosu. „Macuda-dono.” Uštinula je Nagasu ispod brade. „Moraćemo nekad ponovo da se suočimo u dvoboju.”

Osmehnula se i vratila do kauča da umiri Izuma.

„O, ne!” Nagasa je ispustio svoj mač i pošao za majkom do kauča iskreno zabrinut. „Beba plače!”

„Nije ljut na tebe, Naga-kune”, uveravala je Misaki dvogodišnjaka. „Samo je gladan.”

Misaki je rastvorila prednji deo svog kimona, namestila uplakano detence unutra i dala mu da sisa. Dreka je gotovo istog časa prestala.

„Ne smeš previše da se uplašiš od malo krvoprolića”, zadirkivala je Secuko Izuma bocnuvši ga u nožicu. „Uostalom, moraš da porasteš u velikog ratnika, baš kao tvoj džandrljivi otac.”

„Hej, Secuko”, rekla je Misaki osmehnuvši se. „Ne podsmevaj se mom džandrljivom mužu. On ulaže veliki napor da zadrži taj mrgodni pogled ceo dan na licu.”

„*Mataku!*”, uzvicknula je Hjori ljutito coknuvši. „Da li znaš koliko bi Dai bio srećan kad bih mogla da mu rodim četiri zdrava sina. Ja ću ti reći, da ima sina kao što je tvoj Mamoru, ceo dan ne bi skidao osmeh s lica.”

„Ako ti je to neka uteha, mislim da bi Mamoru bio jednako srećan da ima Dai-sana za oca”, rekla je Misaki.

„Ma nemoj?”, razvedrila se Hjori.

„Nisi znala? Dai-san mu je najomiljeniji instruktor koga je ikad imao, za mač i za điju.”

Hjori se na to zakikotala. „Ne zadirkuj, Misaki-san!”

„Ne zadirkujem”, rekla je Misaki iskreno.

„Njegov otac je Macuda Takeru”, rekla je Hjori, „majstor Šapat-sečiva, najveći mačevalac na planini.”

„I užasan učitelj”, rekla je Misaki. „Njegovo podučavanje svodi se na to da prekrsti ruke, namršti se i kaže: 'Ne valja. Ponovi.'” Namrštila se i spustila glas u niži registar, kako bi oponašala odsečni monotoni govor svog muža. „Opet ne valja. Ponovi. Slušaj. Uradi to

kako valja ili ću te rasporediti, bruko. Kako to misliš, ne razumeš? Šta tu ima da se razume? Samo uradi kako *valja*.”

„Prestani! Prestani!”, preklinjala je Secuko držeći se za stomak od smeha. „Tako dobro imitiraš Takerua! Umreću!”

„Kako si uopšte uspela toliko da sniziš glas?”, kroz smeh je pitala Hjori.

„Šta? Misliš ovako?”, zagrmela je Misaki. „Blesava ženo, ti to nikad ne bi razumela. Moja muževnost ne dozvoljava ljudsku boju glasa.”

Sve tri su ponovo dobile napad kikotanja, a videvši da se njihove majke smeju, Rjota i Nagasa su i sami prasnuli u smeh.

Misaki je godinama pokušavala da se uklopi među ove ljude. Bili su drugačiji od njenih prijatelja iz školskih dana. Nisu bili smutljivi vizionari kao Elin, niti geniji poput Kolija, a ni nezaustavljiva energija kao Robin. Oni nikada neće promeniti svet, niti razumeti zašto bi neko to želeo, ali oni su je voleli. Mogla je da se smeje sa njima i to je bilo dovoljno.

Bilo je dana kada je Misaki mogla da ubedi sebe da je to dovoljno.